

Arrest

nr. 258 218 van 15 juli 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. J.P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 5 juli 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2021.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juli 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat P. J.P. LIPS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, verzoekt op 1 oktober 2010 om internationale bescherming. Op 5 november 2010 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Verzoeker keert in de periodes van 18 augustus 2015 tot 15 september 2015, van 4 februari 2017 tot 11 september 2017, van 15 oktober 2017 tot 10 juli 2019, van 12 juli 2019 tot 29 december 2019 en van 10 februari 2020 tot 12 mei 2021 terug naar Irak.

1.3. Op 12 mei 2021 wordt verzoeker door de grensinspectie te Zaventem aangetroffen zonder in het bezit te zijn van een geldig visum of een geldige verblijfsvergunning. Op 17 mei 2021 wordt hij

vastgehouden in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats en verzoekt hij een tweede keer om internationale bescherming.

1.4. Op 25 juni 2021 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. Op 28 juni 2021 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de thans bestreden beslissing, die op 29 juni 2021 aan verzoeker per drager wordt betekend.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraakse nationaliteit en bent u op 31 december 1967 geboren in Mosul, Irak. U woonde sinds uw derde levensjaar in Bagdad. U kwam in Bagdad samen met een groep intellectuelen om over politiek te praten. U verkondigde daar dat men moest samenwerken met de Amerikanen om de toekomst van Irak te vrijwaren. U schreef politiek getinte artikels, ook over een zeker Baha Hoessein el Aradji, een man waar u in het verleden problemen mee had en die tot de Sadr-groepering behoorde. U werd gevraagd door de kabinetschef van parlamentslid Baha om voor hen te komen werken in de hoedanigheid van verantwoordelijke van de culturele activiteiten. U weigerde dit en stelde dat het allemaal 'profiteurs' waren. U was eveneens lid van de artiestenvakbond en u schreef poëzie, die u voorlas op een festival in april 2007. U werd omwille van uw schrijfsels gesommeerd op de bureaus van Sadr, een uitnodiging waar u niet op inging. Op 1 april 2008 reed u met uw zoon K. (...) naar huis. U werd achtervolgd door twee wagens en beschoten. Uw zoon werd geraakt en overleed.

U reisde naar Nederland en diende op 9 september 2008 een eerste verzoek om internationale bescherming in. De beschikking, weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, dateert van 8 mei 2009.

U keerde vrijwillig terug naar Irak met de steun van het IOM (International Organisation for Migration) op 17 februari 2010. U werd gedurende drie maanden vastgehouden op de luchthaven van Bagdad omwille van de poëzie die men in uw bagage aantrof. Uw huis werd ingenomen door de broer van B. H. A. Al A. (...). U spande een rechtszaak aan dewelke in uw voordeel beslecht werd. Omwille van de aanwezigheid van de Sadr-militie kon de ontruiming echter niet doorgaan. Er werd vervolgens een arrestatiebevel tegen u uitgevaardigd waarin u beschuldigd werd van terrorisme en lidmaatschap van de Baathpartij. De Sadr-militie liet u in september 2010 convoceren. U ging niet in op hun vraag en verliet het land opnieuw. U diende in België een verzoek om internationale bescherming in bij uw aankomst in de luchthaven van Zaventem op 1 oktober 2010.

Het CGVS besloot op 5 november 2010 om u de vluchtelingenstatus te weigeren en u de subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van de toenmalige algemene veiligheidssituatie in Bagdad. U tekende beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. U verklaarde ter terechtzetting op 30 november 2010 afstand te willen doen van de procedure tot het bekomen van de status van vluchteling. Op 30 november 2010 velde de RvV het arrest afstand van geding.

Uw zoon Y. (...) was sinds 1 oktober 2019 actief tijdens de betogingen in Bagdad. Hij nam bijna dagelijks deel aan de manifestaties en moedigde andere mensen aan om eveneens deel te nemen aan de betogingen. Y. (...) was actief bij een activistengroep genaamd 'de revolutie van tishrien'. Ze noemden zichzelf burgeractivisten en betoogden voor een seculiere staat. Uw broer L. (...) werd in november 2019 ontvoerd tijdens zijn deelname aan de betogingen en later vermoord. In februari 2020 werd u door uw echtgenote opgebeld. Ze verweet u dat u zich niets aantrok van de kinderen en dat ze zelf geen controle meer had op Y. (...). Ze vertelde dat Y. (...) ontvoerd was. U besloot terug te keren naar Irak. U vertrok vanuit Zweden op 10 februari 2020 naar Irak, waar u landde op de Internationale luchthaven van Bagdad. U werd er gedurende een half uur ondervraagd over de duur van de periode dat u in Europa was en over uw contacten met de Amerikanen. U verbleef een maand bij de zoon van uw broer L. A. M. el O. (...) en verhuisde vervolgens naar uw verwanten in Taji. U ging af en toe op bezoek bij uw familie in Dora en in Diyala en u nam deel aan de betogingen in Bagdad. Tijdens de betogingen, eind februari of eind maart 2020, werd u opgebeld. Men zei u dat u de betoging diende te verlaten omdat u anders zou vermoord worden. U deed echter alsof u iemand anders was. Uw echtgenote voerde de onderhandelingen met de ontvoerders van uw zoon. De ontvoerders stelden voor

om uw zoon vrij te laten als u zich in de plaats zou overleveren. U werd er immers van verdacht de motor achter de betogingen te zijn. Voorts was u gekend als atheïst, spion voor de Amerikanen en diegene die kritiek uitte op de geestelijken en de milities. U zou verder de afgelopen jaren een aantal facebookpagina's aangemaakt hebben waarop u uw bedenkingen postte. Een aantal van deze pagina's werd afgesloten. Verder zou u een artikel op de website van Al Rai gepubliceerd hebben waardoor u bedreigd werd en nam u deel aan de betogingen op basis waarvan u zichzelf als burgeractivist ziet. Uw echtgenote zei tegen de ontvoerders dat jullie gescheiden waren en dat u in het buitenland verbleef. De eis werd vervolgens omgevormd naar een eis tot losgeld, meer bepaald 50.000 dollar. Eind september 2020 zou de overdracht plaatsvinden. Uw echtgenote en haar broer volgden de instructies die hen meegedeeld werden per telefoon op en werden naar de landbouwgronden in de rand rond Bagdad geleid. Ze deponeerden het geld en reden terug weg. Een uur later kwam uw zoon thuis aan. Jullie verhuisden naar Taji. U wilde uw zoon naar het buitenland sturen, maar omwille van de coronamaatregelen was dit moeilijk. U moest zelf ook vertrekken aangezien uw eigen verblijfsvergunning bijna verlopen was. De beste vriend van Y. (...), Ya. (...), werd eind 2020 vermoord en een andere vriend vluchtte naar Turkije.

U keerde op 12 mei 2021 terug naar België. In de luchthaven van Brussel bleek dat uw B-kaart sinds november 2011 geannuleerd was. U werd voor de keuze gesteld: ofwel keerde u terug naar Turkije ofwel diende u een verzoek om internationale bescherming in. U opteerde voor het laatste en diende op 17 mei 2021 een volgend verzoek om internationale bescherming in.

U werd in het kader van het voorafgaand onderzoek van dit volgend verzoek gehoord op 4 juni 2021 in het transitcentrum Caricole.

Op 7 juni 2021 stuurde de federale politie scans door van uw volledige paspoort. Uit de stempels in uw paspoort blijkt dat u sinds het verkrijgen van uw subsidiaire beschermingsstatus meermaals terugkeerde naar Irak, meer bepaald van 18 augustus 2015 tot 15 september 2015, van 4 februari 2017 tot 11 september 2017, van 15 oktober 2017 tot 10 juli 2019 en van 11 februari 2020 tot 12 mei 2021.

Op 8 juni 2021 werd er besloten uw volgend verzoek om internationale bescherming, ingediend aan de grens, verder te onderzoeken. Op 8 juni 2021 werd u, in het kader van een procedure tot heroverweging van uw beschermingsstatus, een vragenlijst toegestuurd om u de mogelijkheid te bieden de redenen mee te delen waarom uw beschermingsstatus behouden zou moeten blijven.

Op 9 juni 2021 ontving het CGVS uw schriftelijke antwoord op deze vragenlijst. U verklaarde dat u van 18 augustus tot 15 september 2015 terugkeerde omwille van de moeilijke situatie van uw gezin en om de procedure van gezinshereniging in orde te brengen, van 4 februari tot 11 september 2017 om de administratie omtrent de verdeling van de erfenis van uw moeder te regelen, van 15 oktober 2017 tot 10 juli 2019 opnieuw om de procedure van gezinshereniging in orde te brengen. Tijdens dit verblijf kreeg u een hartaanval en diende u drie maal geopereerd te worden. In de periode van 12 juli tot 29 december 2019 keerde u terug om uw dochter die in Zweden woont te helpen om een gezinshereniging in orde te brengen zodat uw echtgenote naar Zweden kon verhuizen. De terugkeer in 2020 uiteindelijk had te maken met de ontvoering van uw zoon. U haalde voorts aan dat u uw status wenste te behouden aangezien Irak geregeerd wordt door religieuze partijen en milities. Deze stellen zich boven de wet en misbruiken de religie voor geld, invloed en macht. Voorts haalde u aan dat u nog steeds vervolgd wordt door mensen die gelieerd zijn aan Moqtada el Sadr omwille van uw kritiek op de religie en de geestelijken. U verwees eveneens naar de problemen die u aanhaalde in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming. U stelt dat u een intellectueel bent en u uw leven lang in Irak onderdrukt werd. U verklaarde dat u zich niet in Irak kan vestigen aangezien u zichzelf ziet als een burgeractivist en media-adviseur voor Al Rai. U werd immers omwille van uw artikel 'de staat en de wet van niet-staten' bedreigd.

Op 25/06/2021 werd besloten uw subsidiaire beschermingsstatus op te heffen.

Ter staving van uw volgend verzoek legt u een aantal documenten neer : medische documenten in verband met uw hartaandoening, documenten om uw reis mee te staven, 37 foto's van uw zoon tijdens de betogingen, 11 foto's van u tijdens de betogingen, 1 foto van u en uw zoon tijdens de betogingen, 8 foto's van uw dochter en haar familie in Zweden, een aantal filmpjes van uw zoon tijdens de betogingen, een Zweedse identiteitskaart van uw dochter, documenten in verband met uw hartkwaal, een document opgemaakt in Teheran, een printscreen van de website van El Rai, een printscreen van de facebookpagina van el Rai.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, met name uw problemen rond de groepering van Al Sadr, moet worden beklemtoond dat uw vorige verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid (CGVS p.14). Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Zo verklaarde u dat u bij terugkeer naar Irak de milities en partijen vreest. U verklaarde dat u Saraya el Salaam bekritiseerde, u behoorde tot een groep van intellectuelen en u artikels schreef ten tijde van Saddam Hoessein (CGVS p.14). U stelde voorts dat u vroeger, anno 2004-2005, als tolk voor de Amerikanen werkte en van spionage beschuldigd werd. U verklaarde dat uw zoon K. (...) in 2008 vermoord werd uit wraak (CGVS p.21). AL deze elementen kwamen reeds aan bod bij de analyse en appreciatie van uw verzoek om internationale bescherming in Nederland en uw eerste verzoek in België. U heeft deze appreciatie niet betwist in het kader van uw beroepsprocedure. Meer nog, u had wel degelijk beroep aangetekend, maar nam hier uiteindelijk afstand van tijdens de terechtzitting.

In kader van onderhavig verzoek kan er aangestipt worden dat een verzoeker om internationale bescherming de verplichting heeft om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming. U werd tijdens het persoonlijk onderhoud in het kader van uw volgend verzoek gevraagd of u voor februari 2020 ooit bent teruggekeerd was naar Irak. U ontkende dit. U verklaarde dat u in 2015 een paspoort liet aanmaken via uw schoonzoon. Hoewel dit document normaliter niet kan aangevraagd worden vanop afstand, lukte u dit volgens uw verklaringen toch via uw connecties (CGVS p.11, p.12). U had dit document nodig om te kunnen reizen in Europa, zo zegt u (CGVS p.8, p.9). U werd nogmaals expliciet gevraagd of u het paspoort ooit gebruikt heeft om buiten Europa te reizen; u ontkende ook dit keer (CGVS p.9). Na het persoonlijk onderhoud stuurde de federale politie evenwel een kopie van uw volledige paspoort door. U bleek na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in 2010 maar liefst vijf keer teruggekeerd te zijn naar Irak voor een periode van in totaal vier jaar en één maand (zie document). Uit voorgaande blijkt dat u bewust de asielinstanties probeerde te misleiden door bedrieglijke verklaringen af te leggen en door informatie achter te houden over essentiële elementen aangaande uw verzoek om internationale bescherming. Een dergelijk houding is nefast voor de algemene geloofwaardigheid die er nog aan uw verklaringen kan gehecht worden. De vaststelling dat u meermaals vrijwillig en voor langere periodes terugkeerde ondermijnt nogmaals de geloofwaardigheid van uw vrees gelinkt aan Moqtada el Sadr op basis van de motieven die u in uw voorgaande verzoeken aanhaalde.

Voorts verklaarde u dat u sinds 2007 problemen heeft met de militie Saraya el Salaam. U heeft Irak sinds 2010 verlaten. In de afgelopen tien jaar hebben uw zoon, dochters en echtgenote geen problemen

gekend omwille van u. Het is dat opzicht niet geloofwaardig dat men opeens, zonder aanwijsbare reden, in 2020 plots uw zoon zou ontvoeren om op die manier uw overgave te bewerkstelligen. U verklaarde immers zelf dat de reden waarom men u nu nog steeds viseert te maken heeft met de problemen die u kende voor uw vertrek naar Nederland. Dat er in de afgelopen tien jaar niets gebeurd is waaruit blijkt dat u nog steeds geïnterviewd werd, hoewel u meermaals gedurende langere periodes terugkeerde naar Irak, ondergraft de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat u geïnterviewd wordt door Saraya el Salaam (CGVS p.21, p.22).

Uit de stempels op uw paspoort blijkt dat u verschillende keren vrijwillig terugkeerde naar Irak. U werd volgens uw verklaringen op de luchthaven in Bagdad gedurende een half uur ondervraagd over hoe lang u in Europa was en of u al dan niet contacten had met de Amerikanen (CGVS p.9, vragenlijst). Moest u daadwerkelijk al jaren gezocht worden omwille van uw schrijfsels en omdat u gezien wordt als de motor achter de betogingen, is het merkwaardig dat u niet onmiddellijk gearresteerd werd op de luchthaven. U verklaarde dat u geen problemen had met de staat, enkel met de milities (CGVS p.22). U verklaarde nochtans dat de milities geïnfiltrerd waren in de staat en dat Dawa de controle had over de luchthaven. De grensovergang zou op zijn beurt onder controle staan van Kataeb Imam Ali. U had enkel problemen met Saraya el Salaam, zo stelde u (CGVS p.23). U verklaarde nochtans gedurende uw eerst gehoor dat u eveneens problemen had met Dawa. U ontkende dat u dit gezegd had (CGVS I p.5). Ook bij uw vertrek uit Irak in mei 2021 bent u probleemloos kunnen vertrekken vanop de luchthaven (CGVS p.11), wat eveneens mag verbazen daar u toch gezocht werd omwille van uw activiteiten gelieerd aan de betogingen.

Bovendien kan er nog opgemerkt worden dat u naar eigen zeggen terugkeerde in februari 2020. Hoewel u verklaarde geen bewegingsvrijheid te hebben gehad, blijkt dat u zich minstens een keer per maand naar Dora of Diyala begaf om uw zus te bezoeken (CGVS p.20). U woonde zelf in Taji, hetgeen wil zeggen dat u heel Bagdad diende te doorkruisen om op uw bestemming te raken. U bevestigde dit en verklaarde dat u overdag niets deed en enkel 's avonds naar de familie ging. Dat uw uitleg bovenstaand argument niet weerlegt spreekt voor zich. Meer nog, uit uw verklaringen blijkt dat u zelfs mee ging betogen (CGVS p.21). Ook dit is tegenstrijdig met de door u ingeroepen vrees. U haalde aan dat u opging in de massa en enkel 's avonds betoogde met een mondkapje tussen 21 uur tot 2 of 3 uur 's nachts (CGVS p.22). Dit is niet in overeenstemming met uw verklaringen dat u voor de uitbraak van de coronapandemie ging betogen. Op dat moment was er immers nog geen sprake van een mondkapjeplicht. U wijzigde hierop uw verklaringen en gaf aan dat de mondkapjes tegen het traangas was (CGVS p.22). Op de foto's die u neerlegt van u tijdens de betogingen, bent u steeds zonder mondkapje te zien of met het mondkapje onder uw kin bevestigd (zie documenten). De vaststelling dat u gewoon mee ging betogen en u zich vrij bewoog in Bagdad is nefast voor de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees.

Uw relaas aangaande de ontvoering en vrijlating van uw zoon is evenmin geloofwaardig daar deze weinig gedetailleerd en niet plausibel zijn. Volgens uw verklaringen werd uw zoon ontvoerd vanop het Tahrir plein. U werd gevraagd wanneer hij precies ontvoerd werd. U wist dit evenwel vreemd genoeg niet. Het is dan ook ongeloofwaardig dat u zich niet kan herinneren wanneer dit precies zou zijn gebeurd, temeer de ontvoering van uw zoon de reden van uw terugkeer naar Irak zou zijn geweest (CGVS p.15). Voorts kon u niet veel details verschaffen over de ontvoering en de detentie van uw zoon. U bleef heel kort in uw antwoorden en stelde dat hij ontvoerd werd vanop de betogingen. Aangezien uw zoon ondertussen vrij is, kan er aangenomen worden dat u als ouder hem toch wel vragen zou hebben gesteld over wat er precies gebeurd is. U kwam echter niet verder dan te stellen dat hij samen met twee andere onbekende jongens geboeid en geblinddoekt werd door gewapende mannen en uiteindelijk afgevoerd werd naar een onbekende plaats (CGVS p.15). Volgens uw verklaringen zou uw zoon gedurende een periode van ongeveer zeven maanden ontvoerd zijn geweest. Ook over deze detentie kan u opvallend weinig details geven. Op de vraag of uw zoon ondervraagd werd, antwoordde u dat de ontvoerders wilden weten of uw zoon geld had. Verder waren ze geïnteresseerd in informatie over het geld dat door Britten en Amerikanen aan de betogers zou gegeven zijn (CGVS p.19). Merkwaardig genoeg werd uw zoon niet over u ondervraagd: hij werd nochtans ontvoerd om u onder druk te zetten u aan te geven. Het is dan ook voor de hand liggend dat de ondervraging zich op dit thema zou concentreren (CGVS p.19, p.20). U zou immers aanzien worden als een verrader aangezien u in 2004-2005 als tolk werkte voor de Amerikanen en u in het verleden Moqtada en Sistani bekritiseerde (CGVS p.15). Gedurende de zeven maanden durende detentie is er klaarblijkelijk niet naar u geïnformeerd, hetgeen uw bewering dat u het eigenlijke doelwit was volledig ondergraft (CGVS p.20). Uw echtgenote nam de onderhandelingen met de ontvoerders voor haar rekening. Klaarblijkelijk wilden de ontvoerders uw zoon ruilen voor u. U was evenwel zelfs niet 100% zeker wie nu eigenlijk uw zoon ontvoerde; u dacht

dat het Saraya el Salaam was. Ook dit kan niet overtuigen. Uw zoon zou gedurende een periode van om en bij de zeven maanden vastgehouden zijn geweest en er zouden meerdere contacten zijn geweest tussen de groepering en uw echtgenote. Dat u dan niet eens weet wie uw kind zou hebben ontvoerd is nefast voor de geloofwaardigheid van uw verklaringen (CGVS p.16). Zoals gezegd blijkt dat ze uw zoon wilden ruilen tegen u. Uw echtgenote stelde dat u in het buitenland was en dat jullie gescheiden waren. De ontvoerders waren hier vrij snel van overtuigd en eisten dan maar losgeld in de plaats, zo zegt u (CGVS p.17). Dit is echter onaannemelijk gezien uw verder verklaringen. U stelde immers dat u, na uw terugkeer naar Irak, eveneens deelnam aan de betogingen. U werd eind februari begin maart 2020 opgebeld tijdens de betogingen en bedreigd, zo beweert u. U moest de betoging verlaten anders zouden ze u vermoorden (CGVS p.24). U vermoedde dat het leden van Saraya el Salaam waren. U ontkende dat u L. (...) was en pretendeerde dat u uw broer was. De beller zei u dat ze wisten dat u in Irak was en dat ze uw zoon in hechtenis hadden (CGVS p.24). Als Saraya el Salaam uw zoon werkelijk wil inwisselen tegen u en ze er van overtuigd zijn dat u in Irak bent, is het uiteraard niet aannemelijk dat ze uw vrouw zomaar op haar woord geloven en hun eis gaan wijzigen en gewoon losgeld vragen. U werd immers al gedurende tien jaar door hen gezocht, zo stelt u. Dat ze hun enige drukingsmiddel, uw zoon, dan zo snel opgeven is dan ook niet geloofwaardig. Wat betreft de uitwisseling van uw zoon voor het geld kunnen er eveneens een aantal kanttekeningen gemaakt worden. De ontvoerders stelden zelf voor om langs te komen bij de woning. Uw echtgenote weigerde dit. De manier waarop de uitwisseling zou gebeuren werd aldus in handen van uw echtgenote gelegd. Ook dit is merkwaardig. Van ontvoerders, die de overmacht hebben in het onderhandelingsproces, kan verwacht worden dat het veeleer zij zijn die beslissen over de manier waarop de overdracht dient te gebeuren (CGVS p.17). Eind september zou de uitwisseling plaatsvinden. Uw echtgenote en haar broer namen plaats in de auto en volgden de instructies van de ontvoerders op. Ze werden naar een landbouwgebied in de rand van Bagdad geleid. U werd dan ook gevraagd waar ze precies naartoe werden geleid maar vreemd genoeg moest u ook hierop het antwoord schuldig blijven. U kon niet eens zeggen of het ten noorden of ten zuiden van Bagdad was. Ook dit is hoogst merkwaardig. Er kan nog aangenomen worden dat uw echtgenote via omwegen naar de plaats van overdracht gevoerd werd en dat ze in dat opzicht gedesoriënteerd raakte. Het is echter wel zo dat ze ook dient terug te keren en het in dat opzicht niet zo moeilijk te achterhalen kan zijn om te definiëren waar ze 50.000 dollar achter gelaten heeft (CGVS p.17, p.18). Bovendien had u geen enkele voorzorgsmaatregel ingebouwd om na te gaan of de overdracht vlot zou verlopen en u kon interveniëren indien nodig. U stelde dat jullie de politie niet mochten inschakelen en jullie kwamen tegemoet aan deze eis (CGVS p.18). U kon niets anders bedenken om toch op enige manier controle uit te oefenen op de transactie. U behoort nochtans tot een grote stam, de el Obeidi, die u had kunnen inschakelen, of de telefoon van uw vrouw kunnen tracken, en noem maar op. U had niets ondernomen. U stelde dan ook dat u niet zou weten waar u haar lichaam kon vinden als uw vrouw vermoord werd en het geld gestolen werd (CGVS p.18). Dit alles is zeer opmerkelijk en roept verdere vraagtekens op bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Er kan bovendien nog aangestipt worden dat u het tijdens het persoonlijk onderhoud plotseling over uw zoon K. (...) had die ontvoerd was in plaats van over Y. (...) (CGVS p.18). Ook dit is merkwaardig aangezien K. (...) in 2008 om het leven gekomen was. U deed het af als een misverstand (CGVS p.18). Gelet op het geheel van bovenstaande onaannemelijkheden, vaagheden en ongeloofwaardige elementen, maakt u geenszins aannemelijk dat uw zoon ontvoerd werd.

U verklaarde dat uw broer in november 2019 ontvoerd en vermoord werd. Ook hij was een activist en actief tijdens de betogingen. Ook wat dit betreft moet worden vastgesteld dat uw verklaring zeer vaag en algemeen zijn. U wist niet wat er gebeurd was en wist evenmin door wie hij ontvoerd en vermoord zou zijn. U verklaarde dat u op dat moment in het buitenland was en dat u omwille hiervan geen details kon verschaffen aangaande de dood van uw broer (CGVS p.9). Uit de stempels in uw paspoort blijkt echter dat u wel degelijk in Irak was op het tijdstip dat uw broer vermoord zou zijn (zie documenten). Het CGVS stelt zich dan ook ernstige vragen over de geloofwaardigheid van het overlijden van uw broer.

Wat betreft de facebookpagina's waar u uw kritiek op ventileerde, kan er opgemerkt worden dat u gevraagd werd deze door te sturen naar het CGVS. U heeft dit niet gedaan. U stelde dat u uw gsm maar een uur per dag ter beschikking had. Nu blijkt dat u wel de tijd vond om verschillende foto's door te sturen. De linken van uw facebookpagina's bleven echter achterwege (CGVS p.23). Los daarvan verklaarde u dat u sinds vier of vijf jaar een pagina met de naam 'het bijgeloof' (khorafaat el adiaam) en 'de illusie van god' (wahem el ilaam) had. Uw pagina over de illusie (wahem el ilaa) werd echter geblokkeerd (CGVS p.16), zo zegt u, en uit de pagina kon niet afgeleid worden dat u de beheerder was (CGVS p.16). U kreeg er allerlei reacties op, zowel positieve als negatieve (CGVS p.16). U kan niet

aannemelijk maken dat u omwille van uw voorgehouden kritiek op de verschillende religies gevisieerd wordt bij terugkeer naar Irak.

U verklaarde verder dat u een artikel gepubliceerd had op de nieuwswebsite 'el ray'. U zou het artikel naar het agentschap gestuurd hebben. Het artikel heette 'de staat en de wetten van geen staat' (CGVS p.13). U verklaarde dat het artikel eind 2020 of begin 2021 gepubliceerd werd. Naar aanleiding van de publicatie zou de directeur van het agentschap Tamim Abed Aoun gearresteerd zijn. U weet evenwel niet door wie de man gearresteerd was, u weet evenmin hoe lang hij gearresteerd zou zijn geweest (CGVS p.13). U wist zelfs niet of het artikel nog online stond of niet (CGVS p.13). Hetgeen eens te meer mag verbazen is dat u niet eens contact hebt opgenomen met Tamim na zijn vrijlating. U verklaarde dat u het niet durfde (CGVS p.13, p.14). Aangezien u dit element aanhaalt in de vragenlijst en aangeeft dat het de reden is waardoor u niet kan terugkeren naar Irak, is het niet aannemelijk dat u zich daar niet beter over informeert. Bovendien verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud dat men u vroeg om medewerker te worden van het agentschap, hetgeen u weigerde. U had maar één artikel gepubliceerd, zo zei u nog (CGVS p.14), wat in strijd is met uw schriftelijke antwoorden, waarin u verklaarde dat u als media-adviseur werkte voor Al-Rai.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

De door u neergelegde documenten wijzigen deze appreciatie niet. De medische documenten in verband met uw hartaandoening, documenten om uw reis mee te staven, de Zweedse identiteitskaart van uw dochter en een document opgemaakt in Teheran zijn documenten die geen ander licht werpen op de door u aangehaalde asielmotieven. De foto's en filmpjes van uw zoon tijdens de betogingen tonen aan dat uw zoon deelnam aan de betogingen. Op basis van deze documenten kan er niet geconcludeerd worden dat hij hierdoor problemen ondervond. De 11 foto's van u tijdens de betogingen tonen aan dat ook u net als duizenden andere mensen deelnam aan de betogingen. U kan de problemen die eruit voortvloeiden doorheen uw verklaringen echter niet aannemelijk maken. De printscreen van de website van El Rai, en printscreen van de facebookpagina van el Rai werden supra reeds besproken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021 (beschikbaar op https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2021.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet

gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EASO Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat zowel de stad Bagdad als enkele omliggende districten. De stad Bagdad stad bestaat uit de volgende negen districten: Adhamiyah, Karkh, Karada, Khadimiyah, Mansour, Sadr City, Al Rashid, Rusafa en 9 Nissan. De provincie bevat verder nog de districten Al Madain, Taji, Tarmiyah, Mahmudiyah en Abu Ghraib. Het gebied rondom de stad Bagdad wordt ook wel aangeduid met de term Baghdad Belts. Het betreft echter geen officiële term in de bestuurlijke indeling van Irak, noch is het een eenduidig afgebakend geografisch gebied. Wel is het duidelijk dat deze Belts zich zowel in de provincie Bagdad als daarbuiten bevinden. De geweldincidenten die plaatsvinden in dat gedeelte van de Belts dat in de provincie Bagdad gelegen is werden mee in rekening gebracht bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; de COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/de-veiligheidssituatie-centraal-en-zuid-irak> of <https://www.cgvs.be/nl>; en het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20201030_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie grondig is gewijzigd sinds 2017.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en Bagdad werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de gronddoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS heeft een duidelijk voelbare impact gehad op de veiligheidssituatie in Centraal-Irak in het algemeen en Bagdad in het bijzonder, met significant minder veiligheidsincidenten en burgerdoden. In de tweede helft van 2019 en de eerste helft van 2020 kon ISIS zich hergroeperen en versterken in rurale gebieden in Centraal-Irak, van waaruit het voornamelijk door middel van guerrillatactieken aanvallen uitvoert. De organisatie slaagde er in gebruik te maken van de verminderde aanwezigheid van Iraakse veiligheidstroepen – dewelke onder andere werden ingezet in de steden om de protesten aan banden te leggen (zie infra) en om maatregelen tegen het Covid-19 virus te handhaven – en verminderde operaties van de internationale coalitie – dewelke onder andere een gevolg waren van Amerikaans-Iraanse spanningen, de Covid-19 pandemie, tijdelijke beperkingen opgelegd door de Iraakse regering en eerdere successen in de strijd tegen ISIS. Desondanks is de positie van de organisatie geenszins te vergelijken met deze van voor haar opmars in 2014.

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de Popular Mobilization Forces (PMF) instaan voor de veiligheidscontroles en de

ordehandhaving. Volgens de beschikbare informatie is het aantal controleposten in de stad verder gedaald. De controleposten worden bemand door leden van de ISF. De PMF beschikken dan weer over een veiligheidssysteem binnen de wijken zelf. ISIS controleert geen grondgebied in de provincie maar beschikt wel over actieve cellen in de 'Baghdad belts'.

Nadat het aanzienlijke verliezen had geleden in 2017, zijn de activiteiten van ISIS in Bagdad en de 'Baghdad Belts' aanzienlijk verminderd in de daaropvolgende periode. Wel is er sprake van een gedeeltelijk herstel in de cijfers betreffende het aantal aanvallen van ISIS in de rurale gebieden rond de stad vanaf de tweede helft van 2019. Volgens bepaalde bronnen ligt de focus van ISIS op het opzetten en uitbreiden van een ondersteunend netwerk in de noordelijke en zuidwestelijke Baghdad Belts. De focus van de aanvallen van ISIS ligt op de veiligheidsdiensten eerder dan op burgers. Het aantal veiligheidsincidenten, alsook het aantal burgerdoden dat hierbij valt, is evenwel nog steeds beperkt. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor kleinschalige aanvallen, onder andere met explosieven of vuurwapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats in de provincie. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de ISF en PMF, vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking. De burgerbevolking kan last ondervinden van veiligheidsoperaties uitgevoerd door de ISF tegen schuil- en wapenopslagplaatsen van ISIS. Dergelijke acties vinden vooral plaats in de rurale buitengebieden van de provincie.

Uit het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019 en de COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020 blijkt dat het gros van het geweld dat in Bagdad plaatsvindt niet langer toe te schrijven is aan ISIS. Naast het geweld dat plaatsvindt in het kader van de betogingen die sinds het najaar van 2019 gehouden worden (zie infra) is het geweld in Bagdad sinds 2018 hoofdzakelijk persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, of om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden. De prominent aanwezige sjiiitische milities staan weliswaar mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad maar blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiiitische milities dan sjiieten. De omvang van het sektarisch geweld bereikte na 2014 echter nooit het geweldsniveau van het sektarisch conflict in 2006-2007. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de ISF en PMF-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwikkeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen. De informatie vervat in het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020 wijst er niet op dat de situatie sindsdien substantieel gewijzigd is.

De escalatie in 2019 van het conflict tussen Iran, de pro-Iraanse groeperingen en de VS in Bagdad resulteerde in aanvallen op militaire installaties van de VS en de internationale coalitie door eenheden van de PMF of door Iran. Bij deze aanvallen werden ook installaties en manschappen van het Iraakse leger getroffen die zich op dezelfde plaatsen bevonden. Dergelijke aanvallen vonden ook in de eerste helft van 2020 plaats. Het aantal slachtoffers dat hierbij valt, blijft beperkt.

Sinds oktober 2019 vinden er in Bagdad stad grote protesten plaats tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. Nadat ze eerder in het voorjaar van 2020 grotendeels waren stilgevallen, zijn de demonstraties in mei 2020 opnieuw begonnen. De betogingen zijn vooral geconcentreerd in het centrum van de stad, met het Tahrir-plein en de aanpalende straten als epicentrum van de protestbeweging. Ook op andere plaatsen in de stad vinden demonstraties plaats. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de autoriteiten hardhandig optreden tegen personen die betrokken zijn bij de protestacties tegen de regering, en dat er hevige, gewelddadige confrontaties tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds plaatsvinden. De betogers worden blootgesteld aan verschillende vormen van geweld (bv. arrestaties

tijdens en buiten de betogingen, beschietingen, enz.). Een minderheid van de betogers gebruikt zelf ook geweld tegen de ordetroepen of op de door hen geviseerde instellingen. Dit politiek geweld is doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Volgens IOM telde Irak op 30 juni 2020 1.382.332 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4.7 miljoen ontheemden ondertussen terug naar hun regio van oorsprong. IOM registreerde de terugkeer van iets meer dan 90.000 IDP's naar de provincie Bagdad. Ruim 38.000 IDP's afkomstig uit de provincie blijven nog steeds ontheemd. Secundaire ontheemding vond slechts op zeer beperkte schaal plaats.

Zij er volledigheidshalve nog op gewezen dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. V. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element

bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”.

2. Over de rechtspleging

Het administratief dossier bevindt zich in het rechtsplegingsdossier van de zaak met het nummer 262 898.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 57/6/2, § 3, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na een theoretische toelichting bij de door hem geschonden geachte bepalingen, laat verzoeker het volgende gelden:

“3.2.1. Ingevolge de beslissing «Verder onderzoek (grens)» (cf. stuk nr. 6) is verzoekende partij in toepassing van artikel 74/5, § 4, 4° van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 tot het grondgebied toegelaten (artikel 57/6/4, al. 2 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980).

Verzoekende partij beroept zich niet op de elementen uit haar eerste asielaanvraag die ongeloofwaardig werden beoordeeld of om de redenen waarom de subsidiaire bescherming werd verleend maar op de nieuwe elementen sedert februari 2020 voorafgaand aan haar binnenkomst (cf. stuk nr. 3, antwoord op vraag nr. 5 van de Vragenlijst DVZ van 25 mei 2021):

(...)

Alsook de publicatie rond voorbije nieuwjaar als journalist van een overheidskritisch artikel op de website van El Ray waarvan verzoekende partij een printscreen als bewijs neerlegde (cf. stuk nr. 2, p. 2) en haar facebookpagina waarvan zij eveneens een printscreen als bewijs neerlegde (ibidem).

Deze elementen konden uiteraard onmogelijk tijdens de eerste asielprocedure in 2010 voorgelegd worden.

Hiermee is aan de formele vereisten van nieuwe elementen zoals door artikel 57/6/2, § 2, al. 2 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 gesteld, voldaan en is het volgende verzoek gerechtvaardigd.

3.2.2. De bestreden beslissing schendt de ingeroepen middelen om de volgende redenen.

Verwerende partij stelt geen bijzondere procedurele noden bij verzoekende partij vast. Dit wordt niet betwist.

Verwerende partij oordeelt dat het volgende verzoek niet ontvankelijk is omdat:

(1) er geen nieuwe elementen voorhanden zouden zijn;

(2) de redenen om de erkenning als vluchteling in de eerste asielprocedure ongeloofwaardig werden bevonden terwijl verzoekende partij wel subsidiaire bescherming omwille van de omstandigheden in Irak destijds kreeg;

(3) deze omstandigheden die de subsidiaire bescherming verantwoordden zijn niet langer aanwezig;

(4) verzoekende partij zou de asielinstanties hebben misleid met bedrieglijke verklaringen en door informatie achter te houden;

(5) verzoekende partij keerde verschillende keren naar Irak terug en haar familie kende in dezelfde tien jaar geen problemen bijgevolg:

(i) is de ontvoering en vrijlating tegen losgeld van de zoon Y. (...) ongeloofwaardig, en

(ii) zijn het artikel van verzoekende partij dat zij op de website El Ray publiceerde en waarvan zij een printscreen als bewijs neerlegt alsook de blokkering van haar facebookpagina op El Ray waarvan zij een printscreen als bewijs neerlegt niet aannemelijk;

(6) verwerende partij beschikt over een appreciatiemarge.

Het motief en de beoordeling dat verzoekende partij de asielinstanties heeft misleid door valse verklaringen af te leggen en door informatie achter te houden is kennelijk fout en vindt geen steun in de feiten of documenten in het administratief dossier.

Zoals hiervoor geciteerd heeft verzoekende partij meteen aangegeven dat zij naar Irak was gegaan zoals blijkt uit de rapportering van de Dienst Vreemdelingenzaken (cf. stukken nrs. 3, antwoord op vraag 5 van de Vragenlijst DVZ van 25 mei 2021 en 4, antwoord op vraag 27 van de Verklaring DVZ van 25 mei 2021) en zij heeft evenmin informatie achtergehouden zoals blijkt de beslissing tot terugdrijving van de bevoegde luchtvaartpolitie die over het paspoort met uitreisstempels beschikte (cf. stuk nr. 5).

Verzoekende partij legde ook aan verwerende partij bewijzen van haar terugkeer naar Irak neer zoals onder meer de foto's aangaande haar deelname demonstraties samen met haar zoon.

Er ligt met andere woorden op geen enkel moment bedrog voor. De verweten ontkenning is slechts een momentane verdedigingsreactie op een gedraging van verwerende partij tijdens het gehoord die zij aggressief aanvallend ervoer.

Verwerende partij kan geenszins ernstig enig bedrog van verzoekende partij voorhouden wanneer zij kort daarvoor foto's neerlegde waarmee zij haar deelname aan demonstraties in Irak samen met haar zoon wilde bewijzen.

Het motief is niet ernstig en kan de bestreden beslissing niet schragen.

Het motief dat de verklaringen van verzoekende partij in de eerste asielaanvraag ongeloofwaardig werden bevonden is totaal irrelevant omdat zij ten eerste de subsidiaire bescherming werd verleend ingevolge de omstandigheden destijds in Irak en zij ten tweede zich niet op dezelfde elementen beroept in haar volgende verzoek.

Hieruit volgt eveneens dat de motieven dat de familie gedurende tien jaar geen noemenswaardige problemen kende irrelevant zijn. De vaststelling dat verzoekende partij verschillende keren terugkeerde naar Irak om de gezinshereniging mogelijk te maken en de vaststelling dat de echtgenote, zoon en dochters, in diezelfde periode geen problemen kenden is tegenstelling maar juist consequent. De omstandigheden die destijds de subsidiaire bescherming verantwoordt zijn niet langer voorhanden.

Hieruit kan evenwel geenszins redelijkerwijze worden afgeleid dat hierin een contradictie ligt die de geloofwaardigheid van verzoekende partij over haar nieuw ingeroepen elementen die de vervolging om politieke redenen in de zin van artikel 48/3 van voormelde Immigratiewet zou aantasten.

Verwerende partij schrijft in de bestreden beslissing zelf dat verzoekende partij een printscreen van haar artikel met politiek karakter (cf. stuk nr. 2, p.):

(...)

en haar geblokkeerde facebookpagina op El Ray neerlegde (cf. stuk nr. 2):

(...)

Verzoekende partij zal zo snel als mogelijk het gepubliceerde artikel voorleggen en behoudt zich hiertoe het wettelijk voorziene recht.

Het verwijt dat verwerende partij aan verzoekende partij maakt dat zij wel gemakkelijk foto's kan doorsturen die zij al op haar GSM heeft maar niet even gemakkelijk het gepubliceerde artikel voorlegt dat zij afhankelijk van de beschikbaarheid van de infrastructuur in het gesloten centrum kan doorsturen is rekening houdende met de beschreven aard van de beschikbaarheid of toegankelijkheid volkomen onredelijk.

Verzoekende partij werd ingevolge de beslissing tot verder onderzoek (cf. supra) tot het grondgebied toegelaten maar omdat de Dienst Vreemdelingenzaken haar niettemin blijft vasthouden kan zij niet met dezelfde vrijheid als een asielzoeker in normale omstandigheden de bewijzen vergaren.

Het verwijt dat verzoekende partij in haar bewijsplicht of samenwerkingsplicht tekort komt, is volkomen onredelijk.

Zo werd verzoekende partij niet de gelegenheid gegeven om de nodige originele documenten te bekomen.

Hiermee heeft verwerende partij zich niet behoedt voor een verkeerd beeld van de feiten die haar appreciatie kon beïnvloeden dat wil zeggen van de nadelige beslissing kon afhouden (RVS 21 juni 1999, nr. 81.126, § 4.1).

Verwerende partij kon bijgevolg de bestreden beslissing niet nemen alvorens over alle nuttige informatie te beschikken middels een voorafgaandelijk gehoor opdat zij met kennis van zaken zorgvuldig een beslissing zou kunnen nemen en verzoekende partij toe te laten hierop nuttig te kunnen reageren (RVS 6 november 2012, nr. 221.265, § 11; MAST, A., DUJARDIN, J., VANDAMME, M. & VANDE LANOTTE, J. (2014: 59-61). Overzicht van het Belgisch administratief recht. Kluwer). Verwerende partij had meer rekenschap moeten geven van de voortdurende vasthouding hoewel zij tot het grondgebied werd toegelaten.

Rekening houdende met het voorgaande kan verwerende partij niet ernstig beweren dat er geen nieuwe elementen worden aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partij voor

erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 in aanmerking komt.

De ingeroepen motieven kunnen niet overtuigen en de bestreden beslissing niet schragen.

Schending van de motiveringsplicht.

Er zijn geen redenen van openbare orde of veiligheid ingeroepen of voorhanden die verwerende partij van haar hoorplicht ontslaan.

Om dezelfde redenen is duidelijk dat verwerende partij het administratief dossier manifest onzorgvuldige heeft gelezen en motieven aanhaalt die door de stukken in het administratieve dossier worden tegengesproken waardoor zij kennelijk tot verkeerde beoordelingen en conclusies kwam.

Schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Om deze en voorgaande redenen kon verwerende partij niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing komen en evenmin met recht en rede besluiten dat de bestreden beslissing het verbod op refoulement niet schendt.

Toelichting. De administratieve rechtshandeling mag vooreerst niet strijdig zijn met de wet. Het woord "wet" wordt hier in de meest algemene materiële betekenis gebruikt. Het verdragsrecht en inzonderheid de communautaire verdragen en het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens, behoren tot de bronnen van het Belgisch administratief recht (MAST, A., DUJARDIN, J., VANDAMME, M. & VANDE LANOTTE, J. (2014). Overzicht van het Belgisch administratief recht, pp. 29-30. Mechelen: Kluwer)."

Verzoeker gaat vervolgens inhoudelijk in op de voorwaarden die door de formele en materiële motiveringsplicht aan administratieve rechtshandelingen worden gesteld en meent te hebben aangetoond dat hieraan *in casu* niet is voldaan.

3.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

3.3.1.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De aangevoerde schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van het EVRM mist dan ook juridische grondslag. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.3.1.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 57/6/2, § 3, van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit artikel geschonden acht.

3.3.1.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *"afdoende"* wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het (volgend) verzoek van verzoeker om internationale bescherming niet-ontvankelijk is omdat hij geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) evenmin over dergelijke elementen beschikt. De commissaris-generaal overweegt hierbij dat (i) wat betreft verzoekers verklaringen die betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat hij in het kader van zijn vorig verzoek heeft uiteengezet moet worden beklemdoond dat zijn vorige verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid, dat (ii) het gegeven dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidige verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, hier niets aan wijzigt en op zich niet van aard is om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid, dat (iii) verzoeker bewust de asielinstanties probeerde te misleiden door bedrieglijke verklaringen af te leggen en door informatie achter te houden over essentiële elementen aangaande zijn verzoek om internationale bescherming, dat (iv) de vaststelling dat verzoeker meermaals vrijwillig en voor langere periodes terugkeerde nogmaals de geloofwaardigheid van zijn vrees gelinkt aan Moqtada el Sadr op basis van de motieven die hij in zijn voorgaande verzoeken aanhaalde ondermijnt, dat (v) verzoekers zoon, dochters en echtgenote de afgelopen tien jaar geen problemen hebben gekend omwille van verzoeker zodat het niet geloofwaardig is dat men opeens, zonder aanwijsbare reden, in 2020 plots zijn zoon zou ontvoeren om op die manier zijn overgave te bewerkstelligen, dat (vi) moest verzoeker daadwerkelijk al jaren gezocht worden omwille van zijn schrijfsels en omdat hij gezien wordt als de motor achter de betogingen, het merkwaardig is dat hij niet onmiddellijk gearresteerd werd op de luchthaven in Bagdad en dat hij daar in mei 2021 ook probleemloos is kunnen vertrekken, dat (vii) verzoekers relaas over de ontvoering en vrijlating van zijn zoon evenmin geloofwaardig is daar dit weinig gedetailleerd en niet plausibel is, dat (viii) ook verzoekers verklaring dat zijn broer, die ook een activist was die actief was tijdens de betogingen, in november 2019 ontvoerd en vermoord werd zeer vaag en algemeen is, dat (ix) verzoeker de facebookpagina's waar hij zijn kritiek op ventileerde niet heeft doorgestuurd naar het CGVS, dat (x) verzoeker niet weet door wie de directeur van de nieuwswebsite ‘el ray’ gearresteerd was, hoe lang hij gearresteerd zou zijn geweest en zelfs niet wist of zijn artikel dat tot deze arrestatie zou hebben geleid nog online stond, en dat (xi) er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er dus nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Vooreerst dient erop te worden gewezen dat de Raad niet bevoegd is om naar aanleiding van de beoordeling van volgende verzoeken om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

In de bestreden beslissing wordt dit op goede gronden als volgt gemotiveerd:

“Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, met name uw problemen rond de groepering van Al Sadr, moet worden beklemtoond dat uw vorige verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid (CGVS p.14). Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Zo verklaarde u dat u bij terugkeer naar Irak de milities en partijen vreest. U verklaarde dat u Saraya el Salaam bekritiseerde, u behoorde tot een groep van intellectuelen en u artikels schreef ten tijde van Saddam Hoessein (CGVS p.14). U stelde voorts dat u vroeger, anno 2004-2005, als tolk voor de Amerikanen werkte en van spionage beschuldigd werd. U verklaarde dat uw zoon K. (...) in 2008 vermoord werd uit wraak (CGVS p.21). AL deze elementen kwamen reeds aan bod bij de analyse en appreciatie van uw verzoek om internationale bescherming in Nederland en uw eerste verzoek in België. U heeft deze appreciatie niet betwist in het kader van uw beroepsprocedure. Meer nog, u had wel degelijk beroep aangetekend, maar nam hier uiteindelijk afstand van tijdens de terechtzitting.

In kader van onderhavig verzoek kan er aangestipt worden dat een verzoeker om internationale bescherming de verplichting heeft om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming. U werd tijdens het persoonlijk onderhoud in het kader van uw volgend verzoek gevraagd of u voor februari 2020 ooit bent teruggekeerd was naar Irak. U ontkende dit. U verklaarde dat u in 2015 een paspoort liet aanmaken via uw schoonzoon. Hoewel dit document normaliter niet kan aangevraagd worden vanop afstand, lukte u dit volgens uw

verklaringen toch via uw connecties (CGVS p.11, p.12). U had dit document nodig om te kunnen reizen in Europa, zo zegt u (CGVS p.8, p.9). U werd nogmaals expliciet gevraagd of u het paspoort ooit gebruikt heeft om buiten Europa te reizen; u ontkende ook dit keer (CGVS p.9). Na het persoonlijk onderhoud stuurde de federale politie evenwel een kopie van uw volledige paspoort door. U bleek na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in 2010 maar liefst vijf keer teruggekeerd te zijn naar Irak voor een periode van in totaal vier jaar en één maand (zie document). Uit voorgaande blijkt dat u bewust de asielinstanties probeerde te misleiden door bedrieglijke verklaringen af te leggen en door informatie achter te houden over essentiële elementen aangaande uw verzoek om internationale bescherming. Een dergelijk houding is nefast voor de algemene geloofwaardigheid die er nog aan uw verklaringen kan gehecht worden. De vaststelling dat u meermaals vrijwillig en voor langere periodes terugkeerde ondermijnt nogmaals de geloofwaardigheid van uw vrees gelinkt aan Moqtada el Sadr op basis van de motieven die u in uw voorgaande verzoeken aanhaalde.

Voorts verklaarde u dat u sinds 2007 problemen heeft met de militie Saraya el Salaam. U heeft Irak sinds 2010 verlaten. In de afgelopen tien jaar hebben uw zoon, dochters en echtgenote geen problemen gekend omwille van u. Het is dat opzicht niet geloofwaardig dat men opeens, zonder aanwijsbare reden, in 2020 plots uw zoon zou ontvoeren om op die manier uw overgave te bewerkstelligen. U verklaarde immers zelf dat de reden waarom men u nu nog steeds viseert te maken heeft met de problemen die u kende voor uw vertrek naar Nederland. Dat er in de afgelopen tien jaar niets gebeurd is waaruit blijkt dat u nog steeds geïnterviewd werd, hoewel u meermaals gedurende langere periodes terugkeerde naar Irak, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat u geïnterviewd wordt door Saraya el Salaam (CGVS p.21, p.22).

Uit de stempels op uw paspoort blijkt dat u verschillende keren vrijwillig terugkeerde naar Irak. U werd volgens uw verklaringen op de luchthaven in Bagdad gedurende een half uur ondervraagd over hoe lang u in Europa was en of u al dan niet contacten had met de Amerikanen (CGVS p.9, vragenlijst). Moest u daadwerkelijk al jaren gezocht worden omwille van uw schrijfsels en omdat u gezien wordt als de motor achter de betogingen, is het merkwaardig dat u niet onmiddellijk gearresteerd werd op de luchthaven. U verklaarde dat u geen problemen had met de staat, enkel met de milities (CGVS p.22). U verklaarde nochtans dat de milities geïnfilteerd waren in de staat en dat Dawa de controle had over de luchthaven. De grensovergang zou op zijn beurt onder controle staan van Kataeb Imam Ali. U had enkel problemen met Saraya el Salaam, zo stelde u (CGVS p.23). U verklaarde nochtans gedurende uw eerst gehoor dat u eveneens problemen had met Dawa. U ontkende dat u dit gezegd had (CGVS I p.5). Ook bij uw vertrek uit Irak in mei 2021 bent u probleemloos kunnen vertrekken vanop de luchthaven (CGVS p.11), wat eveneens mag verbazen daar u toch gezocht werd omwille van uw activiteiten gelieerd aan de betogingen.

Bovendien kan er nog opgemerkt worden dat u naar eigen zeggen terugkeerde in februari 2020. Hoewel u verklaarde geen bewegingsvrijheid te hebben gehad, blijkt dat u zich minstens een keer per maand naar Dora of Diyala begaf om uw zus te bezoeken (CGVS p.20). U woonde zelf in Taji, hetgeen wil zeggen dat u heel Bagdad diende te doorkruisen om op uw bestemming te raken. U bevestigde dit en verklaarde dat u overdag niets deed en enkel 's avonds naar de familie ging. Dat uw uitleg bovenstaand argument niet weerlegt spreekt voor zich. Meer nog, uit uw verklaringen blijkt dat u zelfs mee ging betogen (CGVS p.21). Ook dit is tegenstrijdig met de door u ingeroepen vrees. U haalde aan dat u opging in de massa en enkel 's avonds betoogde met een mondmasker tussen 21 uur tot 2 of 3 uur 's nachts (CGVS p.22). Dit is niet in overeenstemming met uw verklaringen dat u voor de uitbraak van de coronapandemie ging betogen. Op dat moment was er immers nog geen sprake van een mondmaskerplicht. U wijzigde hierop uw verklaringen en gaf aan dat de mondmaskers tegen het traangas was (CGVS p.22). Op de foto's die u neerlegt van u tijdens de betogingen, bent u steeds zonder mondmasker te zien of met het mondmasker onder uw kin bevestigd (zie documenten). De vaststelling dat u gewoon mee ging betogen en u zich vrij bewoog in Bagdad is nefast voor de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees.

Uw relaas aangaande de ontvoering en vrijlating van uw zoon is evenmin geloofwaardig daar deze weinig gedetailleerd en niet plausibel zijn. Volgens uw verklaringen werd uw zoon ontvoerd vanop het Tahrir plein. U werd gevraagd wanneer hij precies ontvoerd werd. U wist dit evenwel vreemd genoeg niet. Het is dan ook ongeloofwaardig dat u zich niet kan herinneren wanneer dit precies zou zijn gebeurd, temeer de ontvoering van uw zoon de reden van uw terugkeer naar Irak zou zijn geweest (CGVS p.15). Voorts kon u niet veel details verschaffen over de ontvoering en de detentie van uw zoon. U bleef heel kort in uw antwoorden en stelde dat hij ontvoerd werd vanop de betogingen. Aangezien uw zoon ondertussen vrij is, kan er aangenomen worden dat u als ouder hem toch wel vragen zou hebben gesteld over wat er precies gebeurd is. U kwam echter niet verder dan te stellen dat hij samen met twee andere onbekende jongens geboeid en geblinddoekt werd door gewapende mannen en uiteindelijk afgevoerd werd naar een onbekende plaats (CGVS p.15). Volgens uw verklaringen zou uw zoon gedurende een periode van ongeveer zeven maanden ontvoerd zijn geweest. Ook over deze detentie

kan u opvallend weinig details geven. Op de vraag of uw zoon ondervraagd werd, antwoordde u dat de ontvoerders wilden weten of uw zoon geld had. Verder waren ze geïnteresseerd in informatie over het geld dat door Britten en Amerikanen aan de betogers zou gegeven zijn (CGVS p.19). Merkwaardig genoeg werd uw zoon niet over u ondervraagd: hij werd nochtans ontvoerd om u onder druk te zetten u aan te geven. Het is dan ook voor de hand liggend dat de ondervraging zich op dit thema zou concentreren (CGVS p.19, p.20). U zou immers aanzien worden als een verrader aangezien u in 2004-2005 als tolk werkte voor de Amerikanen en u in het verleden Moqtada en Sistani bekritiseerde (CGVS p.15). Gedurende de zeven maanden durende detentie is er klaarblijkelijk niet naar u geïnformeerd, hetgeen uw bewering dat u het eigenlijke doelwit was volledig ondergraaft (CGVS p.20). Uw echtgenote nam de onderhandelingen met de ontvoerders voor haar rekening. Klaarblijkelijk wilden de ontvoerders uw zoon ruilen voor u. U was evenwel zelfs niet 100% zeker wie nu eigenlijk uw zoon ontvoerde; u dacht dat het Saraya el Salaam was. Ook dit kan niet overtuigen. Uw zoon zou gedurende een periode van om en bij de zeven maanden vastgehouden zijn geweest en er zouden meerdere contacten zijn geweest tussen de groepering en uw echtgenote. Dat u dan niet eens weet wie uw kind zou hebben ontvoerd is nefast voor de geloofwaardigheid van uw verklaringen (CGVS p.16). Zoals gezegd blijkt dat ze uw zoon wilden ruilen tegen u. Uw echtgenote stelde dat u in het buitenland was en dat jullie gescheiden waren. De ontvoerders waren hier vrij snel van overtuigd en eisten dan maar losgeld in de plaats, zo zegt u (CGVS p.17). Dit is echter onaannemelijk gezien uw verder verklaringen. U stelde immers dat u, na uw terugkeer naar Irak, eveneens deelnam aan de betogingen. U werd eind februari begin maart 2020 opgebeld tijdens de betogingen en bedreigd, zo beweert u. U moest de betoging verlaten anders zouden ze u vermoorden (CGVS p.24). U vermoedde dat het leden van Saraya el Salaam waren. U ontkende dat u L. (...) was en pretendeerde dat u uw broer was. De beller zei u dat ze wisten dat u in Irak was en dat ze uw zoon in hechtenis hadden (CGVS p.24). Als Saraya el Salaam uw zoon werkelijk wil inwisselen tegen u en ze er van overtuigd zijn dat u in Irak bent, is het uiteraard niet aannemelijk dat ze uw vrouw zomaar op haar woord geloven en hun eis gaan wijzigen en gewoon losgeld vragen. U werd immers al gedurende tien jaar door hen gezocht, zo stelt u. Dat ze hun enige drukingsmiddel, uw zoon, dan zo snel opgeven is dan ook niet geloofwaardig. Wat betreft de uitwisseling van uw zoon voor het geld kunnen er eveneens een aantal kanttekeningen gemaakt worden. De ontvoerders stelden zelf voor om langs te komen bij de woning. Uw echtgenote weigerde dit. De manier waarop de uitwisseling zou gebeuren werd aldus in handen van uw echtgenote gelegd. Ook dit is merkwaardig. Van ontvoerders, die de overmacht hebben in het onderhandelingsproces, kan verwacht worden dat het veeleer zij zijn die beslissen over de manier waarop de overdracht dient te gebeuren (CGVS p.17). Eind september zou de uitwisseling plaatsvinden. Uw echtgenote en haar broer namen plaats in de auto en volgden de instructies van de ontvoerders op. Ze werden naar een landbouwgebied in de rand van Bagdad geleid. U werd dan ook gevraagd waar ze precies naartoe werden geleid maar vreemd genoeg moest u ook hierop het antwoord schuldig blijven. U kon niet eens zeggen of het ten noorden of ten zuiden van Bagdad was. Ook dit is hoogst merkwaardig. Er kan nog aangenomen worden dat uw echtgenote via omwegen naar de plaats van overdracht gevoerd werd en dat ze in dat opzicht gedesoriënteerd raakte. Het is echter wel zo dat ze ook dient terug te keren en het in dat opzicht niet zo moeilijk te achterhalen kan zijn om te definiëren waar ze 50.000 dollar achter gelaten heeft (CGVS p.17, p.18). Bovendien had u geen enkele voorzorgsmaatregel ingebouwd om na te gaan of de overdracht vlot zou verlopen en u kon interveniëren indien nodig. U stelde dat jullie de politie niet mochten inschakelen en jullie kwamen tegemoet aan deze eis (CGVS p.18). U kon niets anders bedenken om toch op enige manier controle uit te oefenen op de transactie. U behoort nochtans tot een grote stam, de el Obeidi, die u had kunnen inschakelen, of de telefoon van uw vrouw kunnen tracken, en noem maar op. U had niets ondernomen. U stelde dan ook dat u niet zou weten waar u haar lichaam kon vinden als uw vrouw vermoord werd en het geld gestolen werd (CGVS p.18). Dit alles is zeer opmerkelijk en roept verdere vraagtekens op bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Er kan bovendien nog aangestipt worden dat u het tijdens het persoonlijk onderhoud plotseling over uw zoon K. (...) had die ontvoerd was in plaats van over Y. (...) (CGVS p.18). Ook dit is merkwaardig aangezien K. (...) in 2008 om het leven gekomen was. U deed het af als een misverstand (CGVS p.18). Gelet op het geheel van bovenstaande onaannemelijkheden, vaagheden en ongeloofwaardige elementen, maakt u geenszins aannemelijk dat uw zoon ontvoerd werd. U verklaarde dat uw broer in november 2019 ontvoerd en vermoord werd. Ook hij was een activist en actief tijdens de betogingen. Ook wat dit betreft moet worden vastgesteld dat uw verklaring zeer vaag en algemeen zijn. U wist niet wat er gebeurd was en wist evenmin door wie hij ontvoerd en vermoord zou zijn. U verklaarde dat u op dat moment in het buitenland was en dat u omwille hiervan geen details kon verschaffen aangaande de dood van uw broer (CGVS p.9). Uit de stempels in uw paspoort blijkt echter dat u wel degelijk in Irak was op het tijdstip dat uw broer vermoord zou zijn (zie documenten). Het CGVS stelt zich dan ook ernstige vragen over de geloofwaardigheid van het overlijden van uw broer.

Wat betreft de facebookpagina's waar u uw kritiek op ventileerde, kan er opgemerkt worden dat u gevraagd werd deze door te sturen naar het CGVS. U heeft dit niet gedaan. U stelde dat u uw gsm maar een uur per dag ter beschikking had. Nu blijkt dat u wel de tijd vond om verschillende foto's door te sturen. De linken van uw facebookpagina's bleven echter achterwege (CGVS p.23). Los daarvan verklaarde u dat u sinds vier of vijf jaar een pagina met de naam 'het bijgeloof' (khorafaat el adiaam) en 'de illusie van god' (wahem el ilaam) had. Uw pagina over de illusie (wahem el ilaa) werd echter geblokkeerd (CGVS p.16), zo zegt u, en uit de pagina kon niet afgeleid worden dat u de beheerder was (CGVS p.16). U kreeg er allerlei reacties op, zowel positieve als negatieve (CGVS p.16). U kan niet aannemelijk maken dat u omwille van uw voorgehouden kritiek op de verschillende religies gevisieerd wordt bij terugkeer naar Irak.

U verklaarde verder dat u een artikel gepubliceerd had op de nieuwswebsite 'el ray'. U zou het artikel naar het agentschap gestuurd hebben. Het artikel heette 'de staat en de wetten van geen staat' (CGVS p.13). U verklaarde dat het artikel eind 2020 of begin 2021 gepubliceerd werd. Naar aanleiding van de publicatie zou de directeur van het agentschap Tamim Abed Aoun gearresteerd zijn. U weet evenwel niet door wie de man gearresteerd was, u weet evenmin hoe lang hij gearresteerd zou zijn geweest (CGVS p.13). U wist zelfs niet of het artikel nog online stond of niet (CGVS p.13). Hetgeen eens te meer mag verbazen is dat u niet eens contact hebt opgenomen met Tamim na zijn vrijlating. U verklaarde dat u het niet durfde (CGVS p.13, p.14). Aangezien u dit element aanhaalt in de vragenlijst en aangeeft dat het de reden is waardoor u niet kan terugkeren naar Irak, is het niet aannemelijk dat u zich daar niet beter over informeert. Bovendien verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud dat men u vroeg om medewerker te worden van het agentschap, hetgeen u weigerde. U had maar één artikel gepubliceerd, zo zei u nog (CGVS p.14), wat in strijd is met uw schriftelijke antwoorden, waarin u verklaarde dat u als media-adviseur werkte voor Al-Rai.

(...)

De door u neergelegde documenten wijzigen deze appreciatie niet. De medische documenten in verband met uw hartaandoening, documenten om uw reis mee te staven, de Zweedse identiteitskaart van uw dochter en een document opgemaakt in Teheran zijn documenten die geen ander licht werpen op de door u aangehaalde asielmotieven. De foto's en filmpjes van uw zoon tijdens de betogingen tonen aan dat uw zoon deelnam aan de betogingen. Op basis van deze documenten kan er niet geconcludeerd worden dat hij hierdoor problemen ondervond. De 11 foto's van u tijdens de betogingen tonen aan dat ook u net als duizenden andere mensen deelnam aan de betogingen. U kan de problemen die eruit voortvloeiden doorheen uw verklaringen echter niet aannemelijk maken. De printscreen van de website van El Rai, en printscreen van de facebookpagina van el Rai werden supra reeds besproken."

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal verzoekers (volgend) verzoek om internationale bescherming op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het stellen dat hij zich beroept op "de nieuwe elementen sedert februari 2020 voorafgaand aan (...) (zijn) binnenkomst", op "de publicatie rond voorbije nieuwjaar als journalist van een overheidskritisch artikel op de website van El Ray waarvan (...) (hij) een printscreen als bewijs neerlegde" en op zijn "facebookpagina waarvan (...) (hij) eveneens een printscreen als bewijs neerlegde" en dat in zijn terugkeer naar Irak geen contradictie kan worden afgeleid die zijn geloofwaardigheid over de door hem ingeroepen nieuwe elementen zou aantasten, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Waar verzoeker aanvoert dat het motief in de bestreden beslissing dat hij de asielinstanties heeft misleid door valse verklaringen af te leggen en door informatie achter te houden kennelijk fout is en geen steun vindt in de feiten of in de documenten van het administratief dossier, wijst de Raad erop dat, in tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift tracht voor te houden, noch uit de verklaring DVZ, noch uit de vragenlijst die verzoeker op 25 mei 2021 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) heeft ingevuld, noch uit het verslag van de Federale Luchthavenpolitie van 12 mei 2021 blijkt dat verzoeker verklaard heeft dat hij voor februari 2020 ook reeds was teruggekeerd naar Irak. Wat betreft de foto's die verzoeker neerlegde om zijn aanwezigheid in Irak te bewijzen, wijst de Raad erop dat uit niets blijkt dat verzoeker hiermee wilde aantonen dat hij ook voor februari 2020 reeds verschillende keren was teruggekeerd naar Irak. Bovendien betwist verzoeker niet dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud onmiskenbaar blijkt dat hij verklaringen heeft afgelegd over het aantal keren en de periodes waarin hij terugkeerde naar Irak die niet in overeenstemming zijn met de inhoud van zijn paspoort. Aldus weerlegt verzoeker niet dat uit de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden

beslissing blijkt dat hij bewust de asielinstanties probeerde te misleiden door bedrieglijke verklaringen af te leggen en door informatie achter te houden over essentiële elementen over zijn persoonlijke situatie. Ook de Raad beschouwt een dergelijke laakbare houding als een ernstige tegenindicatie voor het bestaan van een actuele nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoeker. Door nog te poneren dat het slechts om een *“momentane verdedigingsreactie”* ging op *“een gedraging van verwerende partij tijdens het gehoord die (...) (hij) aggressief aanvallend ervoer”*, beperkt hij zich tot het louter vergoelijken van zijn bedrieglijke verklaringen, doch hij slaagt er niet in de vaststellingen daarover, die steun vinden in het administratief dossier, *in concreto* te weerleggen. Na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud ontwaart de Raad overigens geen elementen die doen blijken van een agressieve houding van de *protection officer* van het CGVS en verzoeker licht bovendien niet toe op basis van welke elementen hij dit onderhoud als dusdanig zou hebben ervaren.

Waar verzoeker het verwijt dat hij wel gemakkelijk foto's kan doorsturen die hij al op zijn gsm heeft maar niet even gemakkelijk het gepubliceerde artikel voorlegt volkomen onredelijk acht, nu de DVZ hem blijft vasthouden en hij daardoor *“niet met dezelfde vrijheid als een asielzoeker in normale omstandigheden de bewijzen (kan) vergaren”*, stelt de Raad vast dat hij nalaat *in concreto* toe te lichten waarom hij slechts een printscreen neerlegde van dit artikel en niet de kopie ervan die hij in zijn bezit zou hebben gehad. Voorts wijst de Raad erop dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij sinds het indienen van zijn volgend verzoek om internationale bescherming op 17 mei 2021 tot het sluiten van de debatten niet voldoende tijd heeft gekregen om enig (begin van) bewijs van de publicatie van zijn kritische artikel neer te leggen. Hoe dan ook wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat verzoeker zich nauwelijks heeft geïnformeerd over de arrestatie en de vrijlating van de directeur van het agentschap Al-Rai, die naar aanleiding van de publicatie van verzoekers artikel gearresteerd zou zijn geweest, en dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn werk als media-adviseur voor het agentschap Al-Rai. Deze motieven worden door verzoeker volledig ongemoeid gelaten en worden bijgevolg door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Waar verzoeker nog aanvoert dat de motieven van de bestreden beslissing over de vastgestelde ongeloofwaardigheid in de eerste asielaanvraag en over de omstandigheid dat zijn familie gedurende tien jaar geen noemenswaardige problemen zou hebben gekend irrelevant zijn, wijst de Raad erop dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS van 4 juni 2021 bevestigend antwoordde op de vragen of hij nog steeds problemen heeft in Irak omwille van de problemen die hij had voor 2010 en of hij dan alles opbouwt op basis van zijn eerste asielaanvraag (administratief dossier, stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 4 juni 2021, p. 21). Hoe dan ook doen deze motieven geen afbreuk aan de overige motieven van de bestreden beslissing, die op zichzelf reeds de bestreden beslissing kunnen schragen.

Aldus brengt verzoeker in zijn huidig verzoek geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt ten gevolge van zijn kritische publicaties als journalist.

Wat betreft verzoekers nood aan subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, is de Raad in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door deze bepaling en dat er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Dit wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt toegelicht:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021 (beschikbaar op https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2021.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in

het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas”, afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EASO Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat zowel de stad Bagdad als enkele omliggende districten. De stad Bagdad stad bestaat uit de volgende negen districten: Adhamiyah, Karkh, Karada, Khadimiyah, Mansour, Sadr City, Al Rashid, Rusafa en 9 Nissan. De provincie bevat verder nog de districten Al Madain, Taji, Tarmiyah, Mahmudiyah en Abu Ghraib. Het gebied rondom de stad Bagdad wordt ook wel aangeduid met de term Baghdad Belts. Het betreft echter geen officiële term in de bestuurlijke indeling van Irak, noch is het een eenduidig afgebakend geografisch gebied. Wel is het duidelijk dat deze Belts zich zowel in de provincie Bagdad als daarbuiten bevinden. De geweldincidenten die plaatsvinden in dat gedeelte van de Belts dat in de provincie Bagdad gelegen is werden mee in rekening gebracht bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl/>; de COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/de-veiligheidssituatie-centraal-en-zuid-irak> of <https://www.cgvs.be/nl/>; en het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20201030_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl/>) blijkt dat de veiligheidssituatie grondig is gewijzigd sinds 2017.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en Bagdad werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS heeft een duidelijk voelbare impact gehad op de veiligheidssituatie in Centraal-Irak in het algemeen en Bagdad in het bijzonder, met significant minder veiligheidsincidenten en burgerdoden. In de tweede helft van 2019 en de eerste helft van 2020 kon ISIS zich hergroeperen en versterken in rurale gebieden in Centraal-Irak, van waaruit het voornamelijk door middel van guerrillatactieken aanvallen uitvoert. De organisatie slaagde er in gebruik te maken van de verminderde aanwezigheid van Iraakse veiligheidstroepen – dewelke onder andere werden ingezet in de steden om de protesten aan banden te leggen (zie infra) en om maatregelen tegen het Covid-19 virus te handhaven – en verminderde operaties van de internationale coalitie – dewelke onder andere een gevolg waren van Amerikaans-Iraanse spanningen, de Covid-19 pandemie, tijdelijke beperkingen

opgelegd door de Iraakse regering en eerdere successen in de strijd tegen ISIS. Desondanks is de positie van de organisatie geenszins te vergelijken met deze van voor haar opmars in 2014.

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de Popular Mobilization Forces (PMF) instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. Volgens de beschikbare informatie is het aantal controleposten in de stad verder gedaald. De controleposten worden bemand door leden van de ISF. De PMF beschikken dan weer over een veiligheidssysteem binnen de wijken zelf. ISIS controleert geen grondgebied in de provincie maar beschikt wel over actieve cellen in de 'Baghdad belts'.

Nadat het aanzienlijke verliezen had geleden in 2017, zijn de activiteiten van ISIS in Bagdad en de 'Baghdad Belts' aanzienlijk verminderd in de daaropvolgende periode. Wel is er sprake van een gedeeltelijk herstel in de cijfers betreffende het aantal aanvallen van ISIS in de rurale gebieden rond de stad vanaf de tweede helft van 2019. Volgens bepaalde bronnen ligt de focus van ISIS op het opzetten en uitbreiden van een ondersteunend netwerk in de noordelijke en zuidwestelijke Baghdad Belts. De focus van de aanvallen van ISIS ligt op de veiligheidsdiensten eerder dan op burgers. Het aantal veiligheidsincidenten, alsook het aantal burgerdoden dat hierbij valt, is evenwel nog steeds beperkt. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor kleinschalige aanvallen, onder andere met explosieven of vuurwapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats in de provincie. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de ISF en PMF, vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking. De burgerbevolking kan last ondervinden van veiligheidsoperaties uitgevoerd door de ISF tegen schuil- en wapenopslagplaatsen van ISIS. Dergelijke acties vinden vooral plaats in de rurale buitengebieden van de provincie.

Uit het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019 en de COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020 blijkt dat het gros van het geweld dat in Bagdad plaatsvindt niet langer toe te schrijven is aan ISIS. Naast het geweld dat plaatsvindt in het kader van de betogingen die sinds het najaar van 2019 gehouden worden (zie infra) is het geweld in Bagdad sinds 2018 hoofdzakelijk persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, of om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden. De prominent aanwezige sjiiitische milities staan weliswaar mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad maar blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiiitische milities dan sjiieten. De omvang van het sektarisch geweld bereikte na 2014 echter nooit het geweldsniveau van het sektarisch conflict in 2006-2007. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de ISF en PMF-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwikkeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen. De informatie vervat in het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020 wijst er niet op dat de situatie sindsdien substantieel gewijzigd is.

De escalatie in 2019 van het conflict tussen Iran, de pro-Iraanse groeperingen en de VS in Bagdad resulteerde in aanvallen op militaire installaties van de VS en de internationale coalitie door eenheden van de PMF of door Iran. Bij deze aanvallen werden ook installaties en manschappen van het Iraakse leger getroffen die zich op dezelfde plaatsen bevonden. Dergelijke aanvallen vonden ook in de eerste helft van 2020 plaats. Het aantal slachtoffers dat hierbij valt, blijft beperkt.

Sinds oktober 2019 vinden er in Bagdad stad grote protesten plaats tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. Nadat ze eerder in het voorjaar van 2020 grotendeels waren stilgevallen, zijn de demonstraties in mei 2020 opnieuw begonnen. De betogingen zijn vooral geconcentreerd in het centrum van de stad, met het Tahrir-plein en de aanpalende straten als epicentrum van de protestbeweging. Ook op andere plaatsen in de stad vinden demonstraties plaats. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de autoriteiten hardhandig optreden tegen personen die betrokken zijn bij de protestacties tegen de regering, en dat er hevige, gewelddadige confrontaties tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds plaatsvinden. De betogers worden blootgesteld aan verschillende vormen van geweld (bv. arrestaties

tijdens en buiten de betogingen, beschietingen, enz.). Een minderheid van de betogers gebruikt zelf ook geweld tegen de ordetroepen of op de door hen geviseerde instellingen. Dit politiek geweld is doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Volgens IOM telde Irak op 30 juni 2020 1.382.332 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4.7 miljoen ontheemden ondertussen terug naar hun regio van oorsprong. IOM registreerde de terugkeer van iets meer dan 90.000 IDP's naar de provincie Bagdad. Ruim 38.000 IDP's afkomstig uit de provincie blijven nog steeds ontheemd. Secundaire ontheemding vond slechts op zeer beperkte schaal plaats.

Zij er volledigheidshalve nog op gewezen dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. V. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Deze analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad vindt steun in de informatie waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd en wordt door verzoeker in zijn verzoekschrift volledig onverlet gelaten. Het geheel van deze overwegingen blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te weerleggen of te ontcrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

3.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidige (volgend) verzoek toe te lichten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.5. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

3.3.6. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

D. DE BRUYN